

Kas üllemaid ehk allamad,
Kõik Sinno peale loot'wad.
Ei jõua meie ommast wäest,
Waid kõik, mis tarwis, Sinnu käest
Meil' üksnes, Jõsand, tulleb.

Kui hädda sisse langeme
Ja kuskilt, ndu ei leia,
Siis Sinnu armu käeke
Meid heldest wõttab aita.
Kui agga So peal' lodame,
Ja kindlast' sedda ussume,
Siis same ikka läbbi.

Meid hoia kõige kahju eest,
Sa kõige heldem Jõsa!
Wii läbbi ilma kõrbe seest,
Kus mittu pahha asja
Meid eksitada püawad
Ja kurja tee peal' weddawad,
Ja wimaks hukka saat'wad. —

Ka kauta kõik uhket meelt
Ja wargust, ahnust ärra;

Mi wihhawaenu, pahha keelt,
Kui jodikute kárra — (!!)
Et tulleks parrem ellu-wiis,
Ja waggast ellaks iggamees,
Kui ristinnimene.

Meid aita uskus ellada
Ja hinge warra nduda,
Ja ikka mele tulleta',
Et Sinnu tahtmist püda,
Et üksford sedda párrime,
Mis olled waggail' hinge'le
So ammust walmistanud.

So holeks jágu, Jõsand, süis,
Kõik meie töö ja teggu!
Sest Sinnu pühha helde wiis
Meil' annab omma jaggu.
Oh aita sedda aastat ka
Meid lõppetada kahjuta, —
Se peale meie lotus.

J. Distawel.